

свободата. Най-голъмото въстание на Илин-денъ тука стана. Битолчани — старъ и младъ — биха се за свободата. Тукъ бѣ центъръ на борбата. Битоля е оттогава овѣнчана съ вѣчна слава!

И бибукската дружина отъ градина на градина влѣзе въвъ самия градъ. Тамъ събралъ се много свѣтъ. Всички съ пѣсни ги посрѣщатъ, поздравяватъ ги горещо. Шимпанзето се затече при камилата и рече: — Разболѣй се ако щешъ, но желая тукъ да спрешъ! Славно да си отядемъ! — И Бибукъ засмѣнъ добави: — Гошо, нека тукъ да спремъ, въвъ една таквазъ градина да полегнемъ ние два дни. Докато да си починемъ, нѣма никакъ да сме гладни.

Битолчани туй разбраха, съ круши гоститѣ срещнаха. Стана пакъ олимпияда съ чудно ядене въ награда. И камилата горката петдесетъ кила наддаде, не държи се на краката, толкозъ тежка стана тя. Гошо се тогазъ разтича, той движение обича и съсъ два автомобиля той завърна се завчасъ.

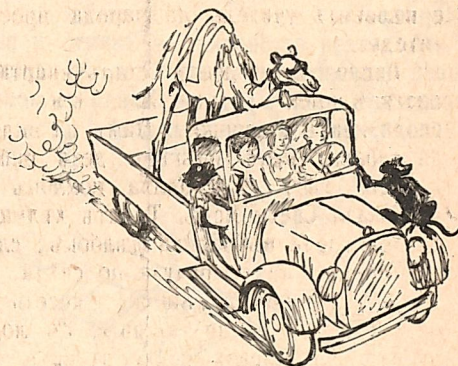
— Ами нашата камила какъ ще вземемъ днеска съ насъ? — рече Вѣра. Ала тамъ спрѣ и камионъ голѣмъ. Мостъ съсъ две дѣски сториха и камилата качиха. И Бибукъ, Калмаръ тогазъ, съ Гоша, съ Вѣра въ единъ гласъ викатъ: — Сбогомъ, славенъ градъ, вече вредъ по този свѣтъ ще си спомняме за васъ! — Всички ги изпращатъ съ пѣсни край градинитѣ чудесни. И край Баба планина при Пелистеръ се отбиха. При Червената стена и при селото Чеганъ ломци боеве водиха, храбро, славно тамъ се биха. Гошо имъ това разправи, после скромничко добави:

— Азъ съмъ ломченинъ и внукъ на борецъ загиналъ тукъ.

Тѣ поеха мълчаливо отъ туй мѣсто, дето живо миналото още грѣй, и за него птица пѣй. Бибукъ рече съсъ тжга: — Колко жертви до сега дадени сж по земята да се стигне свободата!

Преспанското езеро се намира тамъ наблизу, ала тѣ на северъ слизатъ. Въ

Рѣсенъ се за малко спрѣха, край Галичица висока между Петрино и Бигла за градъ Охридъ полетѣха.

Скоро тѣ въвъ Охридъ стигатъ. Веселба въ града се вдига. Охридчани ги посрѣщатъ съ вдигната зелена арка, съсъ приветствия горещи: „Добре дошли, скъпи гости!“ Охридчанче приближава и по обичая старъ хлѣбъ и солъ на всички дава, поздравява ги наредъ:

— Мили Гошо, азъ съмъ Стефчо, твоятъ славенъ братовчедъ!

И срѣдъ бурни одобрения тѣ прегръщатъ се съ вълнение. Гошо рече: — Хей, Бибукъ, гледай срещата ни тукъ и разказвай по свѣта, какъ съсъ наша свобода раздѣленитѣ роднини пакъ се сбиратъ въ тѣзъ долини.

— Ура, — викнаха дѣцата, да живѣе свободата!

И подъ арката висока мина нашата дружина, спрѣ при старъ вѣковенъ чинаръ. Весело тамъ всички слизатъ и въ хралупа кафене вжтре въ този чинаръ влизатъ. Тамъ починаха си вече, Гошо стана пръвъ и рече: — Стефчо, съ тебъ ще водимъ двама, ти ни даде солъ и хлѣбъ, на камилата голѣма има мѣсто и за тебъ.

Къмъ пристанището всички тръгватъ съ пѣсни като птички.

Тамъ въ хотела стая взеха и да си похапнатъ спрѣха. Рибa „лѣтница“ хапнаха и какво е сладка рибa тѣ отъ този